

Jan Jarolím – životopis

Jan Jarolím se narodil 21. října 1946 v pražském Podolí, jako jediný syn Františky Jarolímové (rozené Karasové) a stejnojmenného Jana Jarolíma. Jeho otec byl slavným pražským architektem - mezi jeho díla patří Dům U Zlaté pšenice, pasáž Alfa na Václavském náměstí, nebo třeba Lázně na Slupi. Právě jejich součástí byla i krásná vila, v níž pan Jarolím prožil prvních pár let svého života. V roce 1950 z ní ale byla jeho rodina násilně vytlačena režimem a museli se přestěhovat do původně letního sídla ve Slapech nad Vltavou.

To ale nic nemění na tom, že dětství pana Jarolíma bylo krásné a radostné, plné dovádění s kamarády, výlety do přírody a spolupráce s jeho laskavými rodiči. Mezi jeho záliby tenkrát patřilo například zahradničení, ježdění na kole nebo práce se dřevem.

Vzdělání započal ve slapské pětitřídce, od šesté třídy pak musel dojíždět na základní školu ve Štěchovicích. Zde si dodělal devět let povinné školní docházky a mohl nastoupit na SVVŠ v Modřanech. Jelikož našel zálibu v přírodovědě a matematice, rozhodl se po maturitě v roce 1965 podat přihlášku na biofyzikální oddělení matematicko-fyzikální fakulty v Praze. Ale po té, co tato škola dostala jeho kamarádka na psychiatrii, studia tohoto oboru zanechal a v roce 1968 ze školy odešel. Posléze ho přijali na Vysokou školu zemědělskou, konkrétně na obor krajinného bioinženýrství. Ta se mu v roce 1974 povedla dokončit, dokonce s červeným diplomem.

V průběhu studia se navíc setkal se svojí budoucí ženou Helenou. Hned si padli do oka, začali se víc a víc scházet a ke konci roku 1974 to skončilo svatbou. Posléze spolu měli dvě děti – dceru Radanu a syna Jana.

Mezi další zajímavé události roku 1974 patřilo obdržení povolávacího rozkazu na vojnu, kde sloužil až do dalšího listopadu a za tu dobu zde získal spoustu zajímavých zážitků.

Po škole nastoupil na 10 let do hydrometeorologického ústavu. Zde využíval svoje ekologické i matematické kořeny z obou fakult – například zpracoval matematický model transformace povodňové vlny, nebo monitoroval vývoj životního prostředí. Poté se v roce 1984 přesunul do Výzkumného ústavu místního hospodářství.

Těsně před Sametovou revolucí v roce 1989 prodělal těžkou operaci, ale i přes velké bolesti se rozhodl jít s manželkou na demonstrace a podílet se na svrnutí režimu.

Krátce poté, v roce 1990, mu jeho kolega a dlouholetý kamarád nabídl místo poradce náměstka ministra ve Federálním výboru pro životní prostředí. Nabídka mu přišla zajímavá a tak ji přijal. V této funkci se podílel kupříkladu na ukončení fungování federálních orgánů.

Díky tomu se vlastně dostal k politice a v počátcích roku 1994 podal přihlášku do nedávno založené strany ODS. Na podnět přítele poté kandidoval na místostarostu Prahy 9 a ve volbách se mu podařilo zvítězit. Ve funkci se zasloužil třeba na dostavbě radnice a obchodního centra Fénix, ale především na transformaci ze spalování uhlí (v kotelnách i v lokálních topeništích) na dálkové teplo – tím se mu podařilo za velkého vděku a uznání občanů zredukovat koncentraci zplodin a jiného znečištění v ovzduší.

V roce 2006 byl zvolen dokonce starostou této městské části, a byl občany natolik oblíben, že ho pak ve volbách podpořili ještě třikrát. V tomto postu se zasadil například o stavby stanic metra Prosek a Strážkov, rozšíření parku Přátelství, dodělání kanalizací, taky podporoval výstavbu páteřní pražské cyklostezky A26, nebo rekonstrukci hostince U Brabců.

V roce 2019 kandidoval v doplňovacích volbách do senátu jako společný kandidát ODS a KDU-ČSL. První kolo sice vyhrál, ale v druhém byl přesto těsně poražen Davidem Smoljakem.

V roce 2021 se vrátil zpět do postu místostarosty a přenechal vedení mladšímu Tomášovi Portlíkovi.

Pan Jarolím je neuvěřitelně moudrý a spravedlivý člověk, který si svým empatickým a inteligentním chováním vysloužil důvěru a podporu ze strany desetitisíců lidí po dobu několika dekád. Dnes už je trojnásobným dědečkem, přesto stále sportuje a navíc dennodenně zastupuje svoje spoluobčany při výkonu své záslužné práce. Navzdory mnohým životním překážkám (mohu zmínit například loňské vyhoření jeho luxusní vily, nebo smrt jeho milovaného otce) zůstal vždy klidný a pozitivní – o tom, že se na svět nemáme dívat vždy pesimisticky, svědčí i jeho životní motto: „Musíš vidět v lidech to dobré.“